

Matança per una copa

Europa impactada pels fets de Brussel·les

L'estadi Heysel després de la batalla.

Sota aquest títol, «Matança per una copa», el diari italià *Corriere della Sera*, ha donat la perfecta imatge de l'absurditat d'un fet que ha commogut Europa: la mort de quaranta persones per una allau humana, en la final de la Copa d'Europa celebrada dimecres 29 de maig a Brussel·les.

La commoció europea, dels més alts governants als simples ciutadans, és ben motivada, perquè tothom consideraria un fet així inexplicable. Dit d'una altra manera, és un fet típic de «masses tercermundistes», segons la consciència europea, que s'autoconsidera altament civilitzada, però que ha vist en aquest fet un brutal desmentit a la seva autosatisfacció.

Ernest UDINA

La gran pregunta, que durant uns dies ha preocupat més els governs europeus que no pas els programes de la CEE o les negociacions amb l'Est i amb els Estats Units, continua sent què s'ha de fer en un cas així, per tal que aquesta sigui la darrera tragèdia motivada per l'esport més popular del vell continent.

És certament un problema d'ordre públic. La causa immediata és clara: una altra ofensiva boja de centenars de *supporters* britànics, un fet ja tradicional, i no solament en els darrers anys, sinó, fins i tot, de fa segles, si ens acollim als bans ja publicats en 1314 per Eduard II contra els violents seguidors esportius.

El fet curiós és que precisament la Gran Bretanya, que ha estat bressol

dels principals esports, havia aconseguit al llarg dels segles de regular-los, no ja com a enfrontaments, sinó com a competicions entre «gentelms». El públic, en canvi, no ha seguit en aquesta línia. I és que, potser, a part la tradició, s'hauria també de buscar la causa d'aquests vandals, provinents de la pacífica Gran Bretanya, en la pèssima situació econòmica d'una joventut que es troba sense sortides. La lluita contra aquest desarrelament social ha de ser a la llarga una de les respostes del govern britànic.

Cal, també, en aquesta ocasió, tornar a recordar la recent naixença d'un grup de diputats conservadors que volen lluitar en el mateix partit contra l'ultraliberalisme de la Thatcher, la qual acusen d'es-

cassa sensibilitat social davant el problema de l'atur.

El problema, però, no afecta solament Gran Bretanya. Dels «Tifosi», als «Boixos nois» del Barça o els «Ultra-Sur» del Madrid, trobaríem arreu d'Europa molts exemples de grups desarrelats que podrien arribar a provocar conflictes semblants. Es tracta d'una conseqüència més de la crisi europea, amb prop de vint milions d'aturats, un 11'5 per 100 de la població activa, previstos l'any vinent per l'OCDE. El problema afecta, doncs, tots els governs europeus, perquè la marginació social du tradicionalment a la delinqüència, o al vandalisme i la drogaaddicció. El mateix problema s'agreuja quan hi ha fermes sospites que, darrere d'alguns actes vandàlics, pugui haver-hi formacions ultradretanes. Aquests grups de marginats socials, sense ideologia, es presten a una perfecta manipulació per part dels diversos neofeixismes.

Anar, doncs, a les arrels del problema, és l'única solució vàlida a la llarga. A la curta, poden ajudar les mesures disciplinàries. S'ha criticat, per exemple, amb raó, «la culpable impotència de la policia belga», com es pot criticar que la UEFA hagués preferit els diners ja pagats de les televisions que no pas suprimir un partit que mai no s'hauria d'haver jugat en aquelles circumstàncies. Però no n'hi ha prou amb mesures disciplinàries, perquè aquests fets, que han sacsejat la consciència de tot Europa, no són només un problema d'ordre públic, sinó una gravíssima realitat de marginació social en una Europa més tercermundista del que fins ara els mateixos europeus es pensaven.